

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. T. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167880-18/ČJ-2018-040022-SV-CV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění, které bylo soudu ustanoveným právním zástupcem doručeno dne 26. 9. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167880-18/ČJ-2018-040022-SV-CV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 23. 8. 2018 v 8.40 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považoval žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící, neboť žalovaná principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalobce zdůraznil, že žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Žalobce připomněl, že zavedením institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, došlo k implementaci čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES (dále jen „návratová směrnice“), a proto musí být ustanovení o zvláštních opatřeních vykládána v souladu s touto směrnicí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-51. Žalobce poukázal na to, že při zhodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat do Německa žalovaná vycházela z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění českou policií uvedl své správné datum narození, nevyjádřil úmysl nespolutracovat s českými orgány a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, a navíc dal najevo, že jeho současným cílem je návrat do Vietnamu. Žalovaná podle žalobce nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18. Žalobce trval na tom, že pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nešlo přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Žalobce připustil, že nedisponoval prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, avšak podotkl, že si dokázal zajistit komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa. V případě nezajištění by byl tudíž schopen zajistit si prostředky pro pobyt na území České republiky až do vycestování, a to například prostřednictvím svých příbuzných nebo charitativních organizací. Žalobce se domníval, že minimálně uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců by bylo možné.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na to, že žalobce si byl vědom své nelegální cesty, i toho, že se bude muset před státními orgány skrývat a pracovat nelegálně. Cestu měl zprostředkovanou přes placené převaděče. Žalovaná konstatovala, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu nebylo možné s ohledem na zjištěné skutečnosti ve smyslu § 123b odst. 4 zákona o pobytu

cizinců, a to pro dosavadní jednání a chování žalobce, jeho vynaložené úsilí, nedostatek finančních prostředků a jeho úmysl nelegálně pobývat a pracovat v Německu. Žalovaná rovněž podotkla, že by uložení zvláštního opatření mělo negativní dopad na soukromý život žalobce, neboť by byl ponechán na území České republiky bez prostředků, což považovala za nepřipustné. Zdůraznila, že žalobce zcela vědomě nerespektoval právní předpisy Evropské unie a České republiky, a proto bylo pravděpodobné, že by nerespektoval ani uložené opatření. Tvrzení žalobce o možnosti získání finančních prostředků, jež uvedl v žalobě, shledává žalovaná účelovým, neboť je v přímém rozporu s jeho předchozí výpovědí. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením žalobce, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky, neboť zcela vědomě zvolil nelegální cestu do členského státu Evropské unie s cílem nelegálně na území Německa pobývat a pracovat a hranice Schengenského prostoru překročil v úkrytu dodávkového vozidla. Žalovaná rovněž rozporovala, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, byl aplikovatelný na dotčený případ, jak tvrdil žalobce. Závěrem žalovaná navrhl řízení ve smyslu § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zastavit, neboť žalobce byl ze zajištění již propuštěn, případně navrhl žalobu zamítnout.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 23. 8. 2018 zahájila žalovaná správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 23. 8. 2018 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa nelegálně, kde chtěl pracovat a za tím účelem si ve Vietnamu zajistil za úplatu 1 000 dolarů nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval vozem mimo jiné přes území České republiky. V Německu byl žalobce zadržen a vrácen zpět na území České republiky. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje. Při svém zadržení v Německu asi nahlásil špatné datum narození, což byla chyba v překladu. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či návrat do Vietnamu, ani zde nikoho nezná.
5. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-173/LE-LE05-LE26-PS-2018, Ev. č. „X“, bylo zjištěno, že žalobce dne 25. 8. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/199 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění do dne 13. 12. 2018.
6. Z pracovního překladu ze dne 22. 8. 2018 bylo zjištěno, že žalovaná převzala žalobce z Německa, přičemž u jména jeho osoby bylo uvedeno datum narození x.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
13. Při svých úvahách, zda žalovaná postupovala správně, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno, že: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat.* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

14. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce při svém zadržení v Německu uvedl nepravdivé datum narození a s těmito falešnými údaji byl z Německa předáván. Až na základě jednání před žalovanou doznal své skutečné datum narození, čímž naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nejenže vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, ale chtěl nelegálně pracovat v Německu, a navíc uváděl nepravdivé datum narození. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Navíc nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky za účelem realizace zvláštního opatření opatřit. Tvzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní samostatný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, když i právní zástupce byl v předmětném řízení žalobci ustanoven pro nedostatek prostředků. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Pro úplnost soud doplňuje, že nezastavil řízení dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jak navrhovala žalovaná, poněvadž ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, plyne, že dané ustanovení je neaplikovatelné pro rozpor s právem Evropské unie. Konkrétně je v rozsudku uvedeno, že: *„Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).“*
17. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
18. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 75 A 20/2018-17. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. října 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce